Israels Indsamling og Zions Forløsning.

Af

Joseph W. Young,

een af de halvfjerdsindstyve Udsendte og Missionair fra Store Saltsøstad.

„Samler mine Hellige tilsammen til mig, dem, som have gjort en Pagt med mig ved Offer." (Psalm. 50, 5.)

„Du, Du skal gjøre Dig rede, Du skal forbarme Dig over Zion; thi det er Tid, at Du er den naadig, thi den bestemte Tid er kommen. Thi dine Tjenere have Behagelighed til dens Stene, og de forbarme sig over dens Støv. Da skulle Hedningerne frygte Herrens Navn, og alle Kongerne paa Jorden din Ære. Naar Herren haver bygget Zion og skal sees i sin Ære." (Psalm. 102, 14—17.)

Det er en Gjenstand for stor Nysgjerrighed i Verden, hvorfor de Sidste-Dages Hellige eller „Mormonerne", som de kaldes, drage ud fra Nationerne og forsamles til eet Sted, eller hvorfor de ønske at udvandre til Dalene i Klippebjergene i Nordamerika.

Denne Gjenstand, tilligemed den om Zions Forløsning, er af stor Vigtighed for de Hellige. Derfor skal jeg bestræbe mig for at forklare denne Sag med nogle faa Ord og i saa klart et Lys, som det er muligt i saa lille et Skrift.

For det Første vil jeg bemærke, at Indsamlingen er et Princip, som Guds Folk altid har troet paa og udøvet, naar han havde et Folk paa Jorden. Grundene ere klare og tydelige: De Retfærdige kunne, ikke boe blandt de Uretfærdige, uden meer eller mindre at deeltage i deres Synder. Derfor siger Skriften: „Gaaer bort fra hende, I mit Folk, at I ikke skulle blive deelagtige i hendes Synder, og at I ikke skulle rammes af hendes Plager." (Aab. 18, 4.)

Enoch samlede de Hellige sammen i hans Dage og lærte dem retfærdige Grundsætninger, og Folgen af hans Prædiken og deres Lydighed var, at Gud tog den hellige Stad op til sig. Noah troede ligeledes paa Indsamlingens Princip, og derfor prædikede han for det haardnakkede Folk, byggede en Ark efter Guds Befaling, for at indsamle dem, som vilde troe hans Vidnesbyrd, og blev derved tilligemed sin Familie frelst.

Loth troede paa Udsamlingen fra de Ugudelige, og ved at adlyde den Befaling at flygte, omkom han ikke med Sodomiterne.

Moses og Israels Børn troede paa Indsamlingen, og derfor flygtede de fra Egypten, og bleve tilsidst, efter mange Aars Besværligheder i Ørkenen, bosatte i deres forjættede Canaan.

De, som troede og prædikede om denne Lærdom, førend dette Sidste-Dages Værk begyndte, var Jesus Christus og hans Disciple. Jesus vilde dengang have samlet sit Folk, men det forkastede ham, hvorfor han med Smerte udbrød: „Jerusalem! Jerusalem! som ihjelslaaer Propheterne og stener dem, som ere sendte til Dig; hvor ofte vilde jeg forsamlet dine Børn, ligerviis som en Høne samler sine Kyllinger under sine Vinger, men I vilde ikke.“ Grunden til vor Frelsers store Længsel efter at samle sine Børn sammen for sig selv var, for at han maatte kunne lære dem det evige Livs herlige Sandheder og berede dem for sin Faders Rige; men jeg skal omtale denne Deel af mit Emne vidtløftigere længere henne.

De gamle Propheter saae fremad til denne vor Tid med de herligste Forhaabninger, og have skrevet Meget med Hensyn til Guds Folks Indsamling og Zions Forløsning.

Jeg vil fremsætte for Læseren nogle faa Skriftsteder af Biblen, hvilke jeg haaber, han vil læse med Eftertanke og med den oprigtige Bøn, at han maa blive besjælet af den samme Aand, med hvilke de ere nedskrevne. „Og det skal skee i de sidste Dage, da skal Herrens Huses Bjerg være beredt ovenpaa Bjergene, og ophøies over Høiene, og alle Nationer skulle løbe dertil. Og mange Folk skulle gaae og sige: Kommer og lader os gaae op til Herrens Bjerg, til Jacobs Guds Huus, at han maa lære os om sine Veie, at vi maae vandre paa hans Stier; thi af Zion skal udgaae en Lov og Herrens Ord af Jerusalem.“ (Esaias 2, 2-3. Micha 4, 1.)

„Og han skal opløfte et Banner for Nationerne, som komme langt fra, og hvisle efter dem fra Jordens Ender; og see, de skulle komme hasteligen og let.“ (Esaias 5, 26.)

Det er øiensynligt for ethvert tænksomt Menneske, at vi leve i de sidste Dage, som her tales om, og paa den Tid, da denne Indsamling vil finde Sted; og dette vil ingenlunde, som saa Mange antage, blive en aandelig Indsamling eller en billedlig Fremstilling, men det vil blive en bogstavelig, just saaledes, som Propheterne saae det.

Et Huus for Herren vil blive bygget i Bjergene, og mange Folk af alle Nationer skulle gaae op dertil i den Hensigt at blive underviste om Herrens Veie. Og en anden underlig Ting er det, at Propheten kalder dette Sted „**Zion.**“

Siger mig nu, I, som forundre Eder over, hvorfor de „Sidste-Dages Hellige“ udvandre, siger mig, hvor der findes et Herrens Huus opreist paa Bjergene, undtagen i det langt bortliggende Utah? Siger mig, hvor findes der et Huus, hvortil saamange Folk flye for at lære Guds Villie, undtagen dette ene, som de Hellige bygge i hine Bjerge, og hvilket andet Sted kaldes Zion?

Men lader os læse Mere om hvad Propheten har sagt: „Og han skal opløfte et Banner for Nationerne, og samle Israels Fordrevne, og samle de Adspredte af Juda fra de fire Jordens Hjørner.“ (Esaias 11, 12.)

Propheten Micha, da han taler om dette Huus, som skulde bygges paa Bjergene, bruger næsten de samme Ord som Propheten Esaias, hvilket viser, at de forstode den Ting eens.

Lader os læse Propheten Ezechiels Ord i det 20de Capitel fra det 34te til det 38te Vers: „Og jeg vil udføre Eder fra Folkene og samle Eder fra Landene, som I ere adspredte udi, med en stærk Haand, og med en udrakt Arm, og med en udøst Grumhed. Og jeg vil føre Eder i Folkenes Ørk, og der gaae i Rette med Eder Ansigt til Ansigt. Ligesom jeg gik i Rette med Eders Fædre i Ørken i Ægypti Land, saa vil jeg gaae i Rette med Eder, siger den Herre, Herre. Og jeg vil lade Eder gaae igjennem under Riset; og jeg vil føre Eder med Pagtens Baand. Og jeg vil udrense de Gjenstridige fra Eder, og de, som overtræde imod mig, jeg vil udføre dem af det Land, som de boe som Fremmede udi, Ingen af dem skal komme til Israels Land. Og I skulle fornemme, at jeg er Herren."

Heraf see vi, at Herren vil udsamle sit Folk fra de Ugudelige, om han ogsaa skulde blive nødt til at gjøre det med sin almægtige Kraft og med udøst Grumhed, ligesom Tilfældet var med gamle Israel. Og han vil have dem for dem selv, hvor han kan tale med dem, og gaae i Rette med dem, som han gjorde med deres Fædre.

Disse Skriftsteder i Bibelen, saavelsom mange andre, hvilke jeg kunde anføre, ere meget tydelige, og henvise bestemt til Israels Indsamling i de sidste Dage. Men, siger Modstanderen, henpege disse Skriftsteder ikke udtrykkeligen til Juda Stamme? Mit Svar er dette: „Jeg skriver for Ephraim og hele Israels Huus, og ikke for Juda alene." (See Ezech. 34, 16.)

Vi finde ogsaa, at Herren vil lade sit Folk gaae igjennem under Riset, og vil tugte dem, og bringe dem til Lydighed under sin Villie, for at han kan lede dem ind i den evige Pagts Baand. Og han vil ikke alene indsamle de Trofaste til Zion, men han vil ogsaa udrense de Gjenstridige og dem, som ikke ville tjene ham.

De Sidste-Dages Hellige troe, at disse Prophetier maae opfyldes; og det er een af Grundene for deres Indsamling, men langt fra den vigtigste.

Vi gjøre Fordring paa at være Guds Folk, og have adlydt Evangeliets Grundsætninger, saaledes som de ere fremsatte i det Nye Testamente. Vi paastaae ogsaa, at vi blive veiledte af Mænd, som ere inspirerede, og til hvem Gud aabenbarer sin Villie fra Tid til anden. Uden umiddelbar Aabenbaring kunde vi ikke erholde fuldkommen Kundskab om disse Ting, men vilde være udsatte for at blive drevne omkring af enhver Lærdoms Veir; thi Menneskene have forvendt Herrens Vei, de have sat deres egen private Udtydning til Bibelen, og have derved forvirret og forvildet Folkets Sind. Men jeg bevidner, at Gud har opreist Mænd, som kjende hans Veie, og som gjøre hans Villie bekjendt for Folket.

Lader os see, hvad disse Propheter sige med Hensyn til Indsamlingen. Jeg vil anføre nogle Steder af de til Propheten Joseph Smith givne Aabenbaringer. Lærdommens og Pagtens Bog 10de Stykke, 2den Paragraph: „I ere kaldte til at udføre mine Udvalgtes Indsamling, thi mine Udvalgte høre min Røst og forhærde ikke deres Hjerter, hvorfor den faste Beslutning er udgaaet fra Faderen, at de skulle blive indsamlede til et Sted paa dette Land (Amerika), for at berede deres Hjerter, ja for at beredes i alle Ting til den Dag, da Trængsel og Ødelæggelse skal udsendes over de Ugudelige."

Stykket 98, § 5. „See, det er min Villie, at alle de, der paakalde mit Navn og tilbede mig i Overeensstemmelse med mit evige Evangelium, skulle indsamles og

staae paa hellige Steder, og forberede sig paa den tilkommende Aabenbarelse, da det Slør, der bedækker mit Tempel i mit Tabernakel, der skjuler Jorden, skal borttages, og alt Kjød tilsammen skal see mig."

Stykket 108, § 2 og 3. „Derfor bereder Eder, bereder Eder, o mit Folk! vorder hellige, samler Eder tilsammen, o I Folk af min Kirke, paa Zions Land, alle I, der ikke ere befalede at tøve. Gaaer ud af Babylon, værer rene, I, som bære Herrens Kar. Sammenkalder Eders høitidelige Møder, og taler ofte med hverandre. Og lader hvert Menneske paakalde Herrens Navn; ja, sandelig siger jeg Eder atter, Tiden er kommen, da Herrens Røst lyder til Eder: Gaaer ud af Babylon; drager ud fra alle Folk, fra de fire Vinde, fra een Ende af Himmelen til en anden! Udsender min Kirkes Ældster til Folkene, som ere langt borte, til Øerne i Havet. Sender ud til fremmede Lande, kalder paa alle Folk, først paa Hedningerne og derefter paa Jøderne. Og see, dette skal være deres Raab, og Herrens Røst til alle Folk: Drager op til Zions Land, at mit Folks Grændser maae udvides, og at hendes Staver maae befæstes, og at Zion maa udsprede sig til Egnene rundt omkring; ja, lad det Raab gaae ud blandt alle Folk: Vaagner op, staaer op, og gaaer ud at møde Brudgommen! See, Brudgommen kommer, gaaer ham imøde. Bereder Eder til den store Herrens Dag!"

Her er altsaa Guds Villie aabenbaret til Menneskenes Børn i Udtryk, som ikke kunne misforstaaes, og en Befaling given, som ethvert Menneske kan forstaae.

Hvor stor er ikke Guds Barmhjertighed, at han gjør Veien saa tydelig, at den Ulærde kan see den, den Uvidende kan forstaae den, og Alle, som ikke ville forhærde deres Hjerter, kunne vandre i Lyset og blive frelste.

Jeg vil anføre endnu eet Skriftsted af Bibelen, og derpaa omhandle den første Deel af mit Emne og vise Læseren Nødvendigheden af denne Indsamling.

„Og jeg hørte en anden Røst fra Himmelen, som sagde: Gaaer bort fra hende, I mit Folk, at I ikke skulle blive deelagtige i hendes Synder, og at I ikke skulle rammes af hendes Plager. Thi hendes Synder naae indtil Himmelen, og Gud har kommet hendes Uretfærdigheder ihu." (Aab. 18, 4-5.)

1) Det er nødvendigt, at de Hellige samles ud fra de Ugudelige, for at kunne tjene Gud tilfredsstillende. Hvad, spørges der, kan jeg ikke tjene Gud i mit eget Fødeland, blandt mine egne Venner? Dersom Gud har befalet Dig at blive, eller ladet Omstændighederne føie sig saaledes omkring Dig, at Du er bleven forhindret fra at indsamles, vil han modtage dit Offer og velsigne Dig i din Gudsdyrkelse. Men lad os engang betragte Sagen rigtigt. En Mand ønsker at leve en Helligs Levnet; han kalder sin Familie sammen, og knæler ned med dem for at bede til Herren, neppe har han begyndt, førend nogle drukne Uslinger foraarsage et Opløb paa Gaden, og der bliver en saadan Støi og Forvirring, at hans Familie umulig kan høre hans Sjæls hellige Udgydelser, og hans eget Sind bliver saa forstyrret, at han tvinges til at holde op, og gaae til sit Arbeide med nedtrykt Sind og bedrøvet for Herren.

Atter see vi Tjenestefolk, som have annammet Evangeliets Fylde; de vilde gjerne holde Hviledagen hellig; men de, hos hvem de tjene, ere selv ligegyldige i deres Gudsdyrkelse og betænke ikke, at Tjenestefolk ogsaa have en Sjæl at frelse, og opfinde Noget at gjøre for dem hele Dagen, saa at der ingen Tid bliver tilovers for dem at

bede til Gud, ja neppe til at tænke paa, at der er en Gud til, eller noget Haab for dem, uden Slid, Elendighed og Kummer. Paa den Dag i Særdeleshed, paa hvilken Gud har sagt, at intet Arbeide skulde forrettes (2 Moseb. 31, 12-17.), har Fruen i Huset maaskee større Selskab, og som Følge deraf mere Madlavning og mere Opvartning, end paa nogen anden Dag i Ugen, saa at Gudstjenesten er heelt og holdent umulig.

Heraf see vi tydeligt, at disse Folk ikke kunne tjene Gud, som de kunde, hvis de vare i et Samfund, hvor Alle tjente ham, og hvor intet Arbeide blev udført paa Helligdagen.

Det er sandt, Alle ere ikke i en saadan tvungen Stilling; Nogle have Frihed til at bede og til at gaae i Forsamlingerne, men hvor ofte hænder det ikke, at naar en Menighed af Hellige er forsamlet for at tilbede deres Gud, forstyrrer Pøbelen dem, opløser deres Forsamling, og øver Vold mod dem?

Er det derfor ikke nødvendigt for de Hellige at samles ud fra Verden, dersom de ville tjene Gud overeensstemmende med hans Evangelium?

2) Vi have faaet Befaling til at opdrage vore Børn i Retfærdighedens Grundsætninger; kan dette gjøres, medens vi ere omgivne af Saadanne, som ikke kjende Gud, og som vanhellige hans hellige Navn? Jeg siger nei, det er umuligt; thi Børn ville meer eller mindre blive paavirkede af de Indflydelser, der omgive dem. Siig til et Barn i Hjemmet, at det skal ære Guds Navn, og lad det saa gaae ud paa Gaden og høre dette Navn blive brugt som en almindelig Talemaade, vanæret, bespottet og skjændet, og den gode Indflydelse er gaaet tabt for Barnet, fordi den saa hastig efterfølges af den onde. Børn see Mænd og Qvinder gaae i Kirke om Morgenen, og see dem beskjænkede om Aftenen; høre dem gjøre Paastand paa Gudsfrygt det ene Øieblik, og rase og bande som gale Folk det næste. Hvad bevirker alt dette? Børn faae Afsky for Religionen og drives bort fra Guds Alter. Og efterhaanden som de voxe op, hvilken Verden af Fristelser er ikke udspændt omkring dem! Drengen, der er skabt i Guds Lignelse, begavet med et ædelt Hjerte og i Besiddelse af Gaver, som vilde gjøre ham til et Æreskar i Guds Huus, dersom blot hans unge Sind blev ledet paa den rette Vei, men see ham, veiledt af en Kammerat en Smule ældre end han selv er, hvilken Satan bruger som et Redskab for at lede ham til Fordærvelse: see ham, naar han føres ind i et Spille- og Drikkehuus. O, min Gud, han kan aldrig komme derfra ubesmittet. Nei, de have ladet ham smage det berusende Bæger, og han vil aldrig blive tilfredsstillet, før han har drukket det ud til selve Bærmen. Nu begynder han at bande og bespotte den, i hvis Billede han er skabt. Fra dette Helvede føres han til et endnu værre, nemlig Utugtens Huler; her bliver da hans skjønne Legeme besmittet og kan aldrig blive reent, udtagen Christi Blod skulde rense det, formedelst hans dybe Anger og Omvendelse.

Lader os nu betragte den unge Piges Levnetsløb. Gud har skabt hende, den Skjønneste af alle hans Gjerninger, begavet hende med et blødt og bøieligt Sind, et kjærligt og elskende Hjerte, og dannet hende til at være som en Solstraale i Mandens Bolig. Men naar hun voxer op, er Indflydelsen af hendes Omgivelser af den Beskaffenhed, at den giver hende letsindige Begreber om Dyden, der er den ædleste af alle hendes Egenskaber. Kun modnes til den voxne Alder, kjærlig, tillidsfuld og

umiskærksom; hun kjender ikke de Farer, som omgive hende, thi de Ugudeliges Gjerninger ere blevne tilslørede og skjulte for hendes Jagttagelse saa meget som muligt. Men snart, altfor snart, fremstiller Fristeren sig; han kommer i Skikkelse af en galant ung Herre; han er lutter Opmærksomhed og Venlighed, indtil han har bortstjaalet den stakkels Piges Hjerte, og hun ingen Magt har mere til at modstaae ham. Han forfører hende og forlader hende for at søge nye Offre. Hendes Hjerte er brudt, hendes Haab flygtet, hendes Rygte forspildt, og hun drives ud af Samfundet som en Vanæret, for at friste en ussel Tilværelse for Prisen af Skam og Skjænsel, og maaskee for at undfange i Synd og føde Børn til at dele hendes Elendighed.

O, I Guds Hellige, som have Børn, længes I ikke efter, at den Dag skal komme, da I kunne blive udsamlede, og Eders Børn befriede fra saadanne Ulykker? Jo, jeg veed, I gjøre det; og mange Mødre, som ikke ere af vort Tal, vilde give Alt, hvad de eie, dersom de kunde see deres Børn befriede for disse Farer. Zion, det Sted, Gud har bestemt til sit Folks Indsamling, er det eneste, hvor man kan tye hen for at finde Beskyttelse. Dette er ogsaa en Grund, hvorfor de Hellige indsamles.

3) Disse ere de sidste Dage, i hvilke Gud ved sine Propheters Mund har sagt, at han vil udøse sine Straffedomme over Nationerne paa Jorden. Lader os see, hvad Skriften siger om disse Domme. Læs Esaias 34, 2. „Thi Herrens Vrede er over alle Nationer, og Grumhed over al deres Hær; han haver sat dem i Ban, givet dem hen til at slagtes." Ligeledes Frelserens Ord i Marc. 13, 8. „Thi Folk skal reise sig imod Folk, og Rige imod Rige, og der skal skee Jordskjælv her og der, og der skal være Hunger og Oprør. Dette er Begyndelsen paa Veerne."

Lader os alvorlig betragte Samfundets nærværende Tilstand, og vi ville finde, at disse Domme kunne ikke blive tilbageholdt meget længere. Vi ville begynde med de Høieste og gaae ned igjennem alle Afdelinger, og jeg troer, vi ville finde, at Alt er raaddent og færdigt til at styrte sammen med et mægtigt Brag.

Hvad Tillid have Europas kronede Hoveder til hverandre? Betragte de ikke hverandre med Jalousi, Mistillid og Had? Kan der sættes nogen Tro eller Tillid til deres Overeenskomster, eller er der nogensomhelst Sikkerhed for, at selve Keisere eller Konger ville holde, hvad de love, og være deres Ord tro? Og ere de kronede Hoveder fordærvede, maa ikke deres Ministre og Cabinetter være det endnu meget mere? Prøver ikke Alle og Enhver paa at nedrive og ødelægge sin Næste? Dette er ikke alene Tilfælde i de monarchiske Regjeringer, men i den eneste store Republik i Verden existerer denne Tingenes Tilstand i en forfærdelig Udstrækning. I de Forenede Stater hersker Uredelighed og Fordærvelse overalt. Og istedetfor at Senatorer og Congresmedlemmer skulde give Love til Landets Bedste og til Samfundets retfærdige Regjering, bortødsle de Folkets Penge og søge deres egen Fordeel og Ophøielse. Styrerne tillade den Stærke at undertrykke den Svage, og den Fattiges Ret bliver forvansket; Demagoger og Kjeltringer indehave alle Stats-Embeder, baade civile og militaire. Alligevel er dette mit Fødeland og mit engang lykkelige Hjem; men vider, I Hellige og alle Mennesker, at jeg intet Fællesskab har med dette Folks Vederstyggelihgeder, endskjøndt Constitutionen og Lovene, som ere givne af mine Fædre, disse ædle Patrioter, ere mig meget dyrebare.

Men for at vende tilbage til Samfundet, den Fattige bliver undertrykt og negtet

de Rettigheder, som Naturen og dens Gud bestemte for dem. Den arbeidende Klasse erholder kun netop saa meget for sit haarde Arbeide, at den kan opholde sin elendige Tilværelse. Ærlighed og Oprigtighed er Noget, der blot omtales, men ikke udøves. Sandheden dølger sit Ansigt, i Skamfuldhed. Dyden, denne den klareste Juveel i Mandens og Qvindens Krone, er Noget, som har været til. En Mands Værd vurderes efter hans Pengepungs Vægt, eller den Fordeel eller Arv, man kan erholde ved hans Død.

Religionen, den ædleste af Guds Gaver til det faldne Menneske, er bleven en Kappe, hvormed man skjuler Fordærvelse og Synd.

Hvor sande ere ikke Viismandens Ord, naar han siger: „Naar de Ugudelige hersker, sørger Folket." (Ordsp. 29, 2.)

Herren undertrykker og nedværdiger Tjeneren, og Tjeneren er til Gjengjeld uredelig og bedragerisk mod sin Herre. Horeri, Drukkenskab og Gudsbespottelse gaae i Svang ved høilys Dag.

Jordens Nationer ere nu, ligesom Nebucadnezar saae dem i Synet, (Dan. 2det Cap.) en besynderlig Blanding af Sand, Leer og gammelt rustent Jern, rede til ved Berørelsen af Guds Finger at falde sammen til Støv.

Dommene ere begyndte med Guds Huus. De Hellige ere blevne drevne og forfulgte, indtil de nødtes til at søge et Hjem mellem Bjergene. Propheterne ere blevne dræbte for Jesu Vidnesbyrds Skyld, og Hundreder af Mænd og Qvinder ere blevne nedlagte i Graven som Følge af de Lidelser, de havde udstaaet for Evangeliets Sag, og Mange ere med Nød og neppe undkomne for at berede et Tilflugtssted for dem, der ønskede Fred og Sikkerhed. Og der staaer skrevet, at om de Retfærdige neppe undslippe, hvorledes skal det da gaae de Ryggesløse og de Ugudelige! (1 Petr. 4, 18.)

Jeg bevidner, at de Prophetier, som jeg har anført i Begyndelsen af denne Afhandling, ere sande og trofaste, og at Tiden til deres Opfyldelse er ligefor Døren, ja, at den kommer hastelig, og Mange skulle see og kjende, at jeg taler Sandhed. Ja, jeg bevidner i Jesu Christi Navn, hvis Tjener jeg er, at Dommene ere i Begreb med at udøses over Nationerne. „Der skal være Krige og Rygter om Krige; der skal være Hungersnød og Pest og Jordskjælv paa forskjellige Steder og Menneskenes Hjerter skulle ængstes af Frygt." Throner skulle nedstyrtes og Riger ødelægges; Fristater og Republiker bringes i indbyrdes Oprør og aldeles tilintetgjøres. Fred skal ikke mere herske, førend Guds Rige bliver grundfæstet, og Christus, hvis Ret det er, kommer for at regjere, og de, som ønske Fred og Sikkerhed, maae flygte til Zion for at finde samme. (Ezel. 3die Cap.)

Gud, som bedømmer alle Ting, er mit Vidne, at det Alt er sandt. Og Guds Stemme lyder til de Hellige, til dem, som ere blevne døbte og have paataget sig Christi Navn: „Gaaer ud fra hende, I mit Folk, at I ikke skulle rammes af hendes Plager." (Aab. 18, 4.) Dette er den tredie Grund, hvorfor de Hellige indsamles.

Den 4de og store Grund, jeg skal give for Indsamlingen, er de Velsignelser, som vilde flyde deraf, det Arbeide, som nødvendigviis maa gjøres før Christi anden Tilkommelse. Jeg skal ikke sige Noget om de Fordele, som kunde udledes deraf i timelig Henseende, skjøndt meget kunde siges om denne Gjenstand, men skal indskrænke mine Bemærkninger til Ting af større Vigtighed.

Vi betjende os at være Guds Folk; men det er ikke min Hensigt her at fremsætte den Mængde Vidnesbyrd, der kunde anføres som Beviser for, at vi virkelig ere det. Dette kan findes i andre Skrifter, udgivne af denne Kirke.

Men antagende, at vi ere anerkjendte af den Almægtige som hans Folk, vil jeg gaae videre og bevise den store Nødvendighed af Indsamlingen til eet Sted, og af Forberedelsen for Jesu Christi anden Tilkommelse.

Der maa gjøres Meget for Menneskene, førend den Dag kommer, ja mere end de Onde og Ugudelige troe; thi Gud vil ikke alene udøse sine Straffedomme over de Ugudelige, men han vil ogsaa hellige dem, som ønske at tjene ham. Han vil luttre sit Folk og berede det, ligesom en Brud beredes for at møde sin Brudgom. De maae bygge Templer, hvori de kunne modtage Begavelser, at de maae blive beredte, thi Gud vil ikke tillade noget Ureent at boe i Zion. De skulle gjennemgaae Tvætninger, Salvninger og Ordinantser, thi der staaer skrevet, at „de skulle være et Rige af Præster for Gud." Og da jeg allerede har beviist, at de Hellige ikke kunne leve saaledes efter deres Religions Forskrifter og tjene Gud blandt de Ugudelige, som de kunde, naar de vare udsamlede fra dem, saa er det ogsaa let at indsee, at de ikke kunne nyde de samme Velsignelser, naar de ere adspredte i Verden, som de kunde, naar de ere paa et Sted for dem selv.

Men for at vende tilbage til Opbyggelsen af Templet, og Beredelserne for Herrens Komme, saa lader os læse Malachias 3, 1-2. „See, jeg sender min Engel, at han skal berede Veien for mit Ansigt, og strax skal den Herre komme til sit Tempel, hvilken I opsøge, og Pagtens Engel, som I have Lyst til; see, han kommer, siger den Herre Zebaoth. Men hvo kan taale hans Tilkommelses Dag? og hvo kan staae, naar han skal sees? thi han er som en smeltende Ild og som Tvætterens Sæbe."

Hvem er dette Sendebud, som skal berede Veien? Jeg vil sige Eder det, og alle Mennesker skulle kjende, at jeg taler Sandhed. Det er hverken meer eller mindre end Propheten Joseph Smith; den Mand, hvem Menneskene foragtede, som de forfulgte og myrdede for det Jesu Vidnesbyrds Skyld, som han bar. Paa hans Hoved var det evige Præstedømme beseglet ved en Engels Haand, saavel som Rigets Nøgler og Fuldmagt til at prædike Evangeliet, indsamle Israel og berede Veien for Christi anden Tilkommelse, ligesom Johannes den Døber sendtes for at berede Veien for hans første Komme.

Joseph fuldførte sin Mission. Han prædikede Evangeliet, døbte, oprettede Christi Kirke endnu engang paa Jorden, kaldede og ordinerede Apostler, Propheter, Evangelister Hyrder og Lærere, og sendte dem ud til alle Nationer for at forkynde de glade Tidender om Frelse, og for at indsamle de fortabte Faar af Israels Huus. Og da han havde sat Alt i den rette Virksomhed, og overdraget det hellige Præstedømmes Nøgler til trofaste Mænd, tog Gud ham bort. Han blev dræbt, for at hans Vidnesbyrd ligesom de gamle Propheters kunde have fuldkommen Kraft. Det Værk, han begyndte, ruller over Jorden med mægtig Fart, og snart vil hans Herre, Christus, komme, og hvem skal kunne staae paa den Dag? Sikkerligen ikke de Ugudelige eller dem, som ikke kjende Gud og ikke adlyde Evangeliet. „Herren skal pludselig komme til sit Tempel;" men hvorledes kan han komme til sit Tempel, medmindre han har et Tempel? O, siger Modstanderen, I Sidste-Dages Hellige, forstaae ikke dette; det skal være et

aandeligt Huus, en Slags indbildt Bygning i de Christnes Hjerter. O, Du forfængelige og taabelige Slægt; I, de Blindes blinde Veiledere! hvorfor bedrage I Eder selv? hvorfor ville I ikke omvende Eder og lære Livets Veie at kjende? hvorfor gjøre I Løgnen til Eders Tilflugt og søge Glæde i Ting, som Intet gavne Eder?

Omvender Eder, og kommer til Gud, ydmyger Eder for ham, at han ikke i sin Fortørnelse skal ramme Eder og i sin grumme Vrede tilintetgjøre Eder.

Vi forstaae alt dette; og det er fordi vi søge at lære vore Medskabninger det, at vi blive forfulgte og foragtede.

Det Tempel, som her omtales, bliver en Bygning, construeret ligesom andre Bygninger, bestaaende af Steen, Træ, Glas, Jern, Malning og alle andre nødvendige Ting, og bliver opført af Menneskehænder. Det bliver opført i en smuk Stiil og i Pragt, liig det Salomon byggede. Og naar det er færdigt, ville Gud den Allerhøiestes Tjenere gaae derind og frembære et antageligt Offer for Herren.

De Hellige skulle i dette Tempel modtage saadanne Lærdomme, Velsignelser og Begavelser, som ikke kunne annammes paa noget andet Sted. (Mal. 4, 5-6.) „See, jeg sender Eder Elias, Propheten, førend den store og forfærdelige Herrens Dag kommer. Og han skal vende Fædrenes Hjerter til Børnene og Børnenes Hjerter til deres Fædre, at jeg ikke skal slaae Jorden med Ban."

Jeg ønsker nu at tale noget om denne Elias, Propheten; thi den Gjerning, som her tales om, er af udstrakt Vigtighed for hele Menneskeslægten, og kan siges at være den fornemste Grund til vor Indsamling. Eliæ Mission paa Jorden er, at vende Børnenes Hjerter til Fædrene, og at forene de Led i Præstedømmet og Familiekjæden, hvilke ere blevne brudte og adsplittede ved det store Frafald, som har forvansket Ordinantserne og brudt den evige Pagt.

Det bliver nødvendigt, at jeg forklarer noget om denne Elias. Her hentydes til Præstedømmet og Myndigheden, og ikke til den Prophet, som levede blandt Jøderne mange Aar før Christi Komme. Alligevel er Præstedømmet det samme, som Propheten Elias havde. Jeg vil anføre Propheten Josephs Ord om denne Gjenstand, som findes i en af hans Prædikener, trykt i „Skandinaviens Stjerne" Nr. 24, 6te Aarg. „Nu om Propheten Elias. Hans Aand, Magt og Kaldelse er, at I have Myndighed til at holde Nøglerne til det melchisedekske Præstedømmes Aabenbaringer, Ordinantser, Kræfter og Begavelser og Guds Rige paa Jorden, og til at modtage, erholde og forrette alle de til Guds Rige henhørende Ordinantser, ja endog at vende Fædrenes Hjerter til Børnene og Børnenes Hjerter til Fædrene."

Dette viser paa det Tydeligste hvad Eliæ Embede er; og lader os derfor undersøge, hvad Nødvendighed der er for at lytte til hans Røst. I mange hundrede Aar har Evangeliets Fylde ikke været paa Jorden; nei, ikke siden Romerne og andre hedenske Nationer dræbte Jesu Christi Apostler, og lige indtil den Tid, da Peter, Jacob og Johannes kom og lagde deres Hænder paa Joseph Smith og overdrog ham det evige Præstedømmes Nøgler.

I hiint lange Tidsrum have Menneskene ikke havt Evangeliet og følgelig vandret i Mørke; men vi troe, at Mange vare gode og vandrede efter det bedste Lys, de havde, og de ville blive frelste. Alligevel er det nødvendigt, at en Prophet maa opreises med Eliæ Aand og Kraft, for at vende vore Hjerter til Fædrene, at vi kunne

gaae ind i Guds Tempel og blive døbte for dem, samt modtage saadanne Ordinantser, som kunne berede os til at komme frem paa Opstandelsens Morgen for at regjere med Christus paa Jorden. Derfor siger Apostelen Paulus: „Efterdi Gud forud havde udseet noget Bedre for os, at de ikke skulle fuldkommes uden os.“ (Heb. 11, 40.)

Jeg vil atter anføre noget af Joseph Smiths Tale.

„Jeg ønsker, at I maae forstaae denne Gjenstand, thi den er saare vigtig, og om I ville annamme det — det er Aanden af Eliæ, Prophetens, Embede, at vi gjenløse vore Døde og forenes med vore Fædre, som ere i Himmelen, og at vi besegle vore Døde til at komme frem i den første Opstandelse, og dertil behøve vi Propheten Eliæ Myndighed — til at besegle dem, som boe paa Jorden, til dem, som boe i Himmelen. Dette er Propheten Eliæ Magt og Noglerne til Himmeriges Rige.“

Nuvel, alene dette Princip maa være tilstrækkeligt til at indgive Enhver, som har annammet Evangeliets Aand, og har nogen Kundskab om Saliggjørelsens Plan, det oprigtige Ønske at blive indsamlet med Guds Hellige.

Hvor stor er ikke vor himmelske Faders Barmhjertighed og kjærlige Omsorg, at han saaledes bereder en Vei for os, saa at vi kunne udføre de Handlinger for vore afdøde Venner, som de ikke kunne gjøre for sig selv. Mon om de ikke ville staae op og kalde os velsignede, og skulle vi ikke staae som Frelsere paa Zions Bjerg?

Og naar vi betænke Faderens og Sønnens Besegling og Forening med hinanden, lige tilbage til gamle Fader Abraham, og fra ham tilbage til Adam, fyldes vi da ikke med Beundring og Lovpriisning?

I Sidste-Dages Hellige, helliger Eder, og luttrer Eders Hjerter, thi Gud har kaldet Eder til en Gjerning, der er langt mere omfattende i sin Storhed og herligere i sine Følger end nogen anden Gjerning, som nogensinde blev overdraget Menneskene.

Og nu til de Velsignelser, som ville flyde af denne Indsamling og af Lydighed mod Guds Aabenbaringer og Befalinger. „Børn ere en Arv fra Herren, og salig er den, som har sit Kogger fuldt af dem.“ (Ps. 127, 5.)

Men i Verden betragtes Børn ikke altid som en Velsignelse, og mange Folk tage Forholdsregler for ingen at faae, og bryde saaledes det første store Bud, Herren gav Mennesket. (1 Mosebog. 1, 28.)

Hvoraf kommer dette? Mange Grunde kunde anføres, men jeg vil blot nævne nogle faa. Blandt de Rige betragtes Børn som en Byrde, Forældrene holde ikke af at blive bebyrdede med flere end eet eller to, blot saamange, at de kunne arve deres Formue. De Fattige ere ikke istand til at underholde sine, og Mange indsee, at dersom de blive Forældre, ville de have den Smerte at see deres Børn opvoxe i Elendighed og Nedværdigelse; men den fornuftigste Grund, Folk kunne give for at forvende Naturens Love, er den, at de Unge ere udsatte for saamange Fristelser, at de ikke ønske sig Børn af den Aarsag. Men hvad skulde kunne give en Mand større Glæde end at see en talrig Børneflok voxe op omkring sig, alle vandrende paa Dydens og Gudfrygtighedens Vei, med gode og hellige Exempler for Øie, boende paa Steder, hvor Guds Love raade, og hvor der ikke er Noget, som kan forhindre dem fra at blive agtede Medlemmer af Samfundet, men hvor enhver Ting opmuntrer dem til at gaae fremad i Lys, Kundskab og det Gode.

De Forjættelser, Gud gav Abraham, Isaak og Jacob som Belønning for deres Trofasthed, vare, at de skulde blive til en stor Slægt, og at ved den Slægt skulde alle andre Slægter paa Jorden erholde deres Velsignelser. I Zion ere Børnene ikke nogen Byrde, men enhver stræbsom og flittig Mand kan underholde ligesaamange, Herren vil skjenke ham. De kunne der lære retfærdige og sande Grundsætninger; de ville ikke høre Guds Navn blive taget forfængeligt; ikke see Drikkehuse, ei heller Huse for offentlige Fruentimmer, Spillesaloner, eller nogen af den civiliserede Verdens Vederstyggeligheder, men kunne voxe op som en retfærdig Green for Herren.

Hvor herligt er det ikke for de Hellige, som ere indsamlede, at sidde „under Helligdommens Hvælvinger" og høre Livets og Saliggjørelsens Ord, som de udgaae fra inspirerede Mænds Læber? at have den Rettighed ofte at samles tilsammen og opbygges med hverandre, som Gud har befalet, og hvor Ingen forstyrrer dem eller berøver dem deres Fred?

Hvor smukt er det ikke for en Mand at kalde sin Familie sammen om Huusalteret Morgen og Aften, knæle ned og udgyde sin Sjæl i Lov og Tak til alle gode Gavers Giver, uden at der er Nogen, som forstyrrer dem med Støi og Skrig paa Gaden. I Korthed, Mennesket kan ikke nyde nogen større Velsignelse end at være der, hvor han kan tjene Gud overeensstemmende med sin egen Samvittigheds Bydende, uden at Nogen foruroliger ham eller siger: „hvorfor gjøre I dette?"

Arbeideren skal ikke blive sin Løn berøvet i Zion, heller ikke skal den Fattige undertrykkes, thi Herren vil ikke taale det. Den Ugudelige skal ikke dømme den Retfærdige, men Herren vil sætte retfærdige og oprigtige Mænd i Zion til at dømme sit Folk, Mænd, som ville være hastige Vidner imod al Slags Uretfærdighed.

Men jeg vil ikke vidtløftig udbrede mig om de Velsignelser, som kunne flyde af de Helliges Indsamling; de, som ere her i Landet, forstaae mere eller mindre denne Gjenstand og glæde sig i Haabet til den Dag, da de kunne forlade Babylon og have den Fornøielse at forenes med deres Brødre i Zion og nyde de Velsignelser, som Herren har i Beredskab for dem.

Og dersom Verden ikke fuldkommen forstaaer dette, vil jeg raade Enhver til at omvende sig og lade sig døbe til Syndernes Forladelse og faae den Hellig-Aand; og den, som gjør dette med et oprigtigt Hjerte, skal forstaae, at jeg har talt Sandhed, og indsee Nødvendigheden af Indsamlingen.

Gud fordrer ikke andet af sine Børn end det, der er til deres Gavn, og som er deres Pligt at adlyde; men dersom de ville tillukke deres Øine for Guds Riges simplere Grundsætninger, hvorledes kunne de da vente at forstaae de høiere?

Og nu om Zions Forløsning.

Menneskene ere meget vildfarende og have ikke forstaaet Skriften med Hensyn til Zion. Zion betyder de „Rene af Hjertet", og Zions Land det Sted, hvor de boe. I Skriften omtales tre Zion'er: det Zion, som var i Jerusalem, det Zion, som vil blive i Jerusalem, og det Zion, som nu bygges paa det vestlige Fastland.

Jeg veed, de fleste Folk troe, at Israels Børn kun skulle erholde Judæ Land

til deres Arvedeel; men dette er en Vildfarelse. Det er vel sandt, at Canaans Land blev givet Abraham og hans Sæd til Arvedeel; men dersom vi ville gjøre os den Uleilighed at læse den Velsignelse, som Jacob gav sin Søn Joseph, ville vi finde, at han har erholdt større Forjættelser af Herren end hans Stamfader. „Joseph er en frugtbar Qvist, ja, en frugtbar Qvist ved en Kilde; dens Skud gik over Muren. Og Skytterne forbittrede ham, og skjøde paa ham og hadede ham. Og hans Bue blev dog stærk, og hans Hænders Arme styrkedes af Jacobs Mægtiges Hænder; fra da af er han en Hyrde, en Steen i Israel. Det kommer fra din Faders Gud, og han skal hjælpe Dig, og fra den Almægtige, og han skal velsigne Dig, med Velsignelser af Himmelen ovenfra, med Velsignelser fra Afgrunden, som ligger herunder. Din Faders Velsignelser ere mægtigere end mine Forfædres Velsignelser, indtil de evige Høies Grændser; de skulle komme paa Josephs Hoved og paa hans Isse, som er adskilt fra sine Brødre.“ (Moseb. 49, 22-26.)

De evige Høie, som her omtales, ere Amerikas Høie og Bjerge, og da Landet, indtil dets yderste Grændser, blev givet til Joseph, er det tydeligt at see, at hele det vestlige Fastland som Arv tilhører ham og dem af hans Brødres Sæd, som skulde være blandt hans Børn. Dersom Læseren skulde ønske at vide, hvorledes Josephs Sæd først blev bosat paa den Verdensdeel, vil jeg anbefale ham at læse Mormons Bog.

Da Amerika først blev opdaget af Europæerne, var det beboet af et Folk med raae og barbariske Sæder og Skikke, men dog ikke skyldig i de mange Vederstyggeligheder, som nu herske i en saa forfærdelig Udstrækning blandt de civiliserede Nationer.

De Hvide bleve først behandlede med stor Venlighed, og Indianerne vare deres Venner; men de begyndte snart at udbrede sig og tog den „røde Mands“ Søer, Floder og skjønne Skove i Besiddelse. Da Indianeren tilsidst saae, at hans Land blev taget fra ham uden nogen retfærdig Erstatning, reiste han sig og søgte at frigjøre sig; men det var forgjeves; han blev dreven tilbage til Bjergene, og mange af hans store Slægts Stammer bleve aldeles udryddede.

Herren velsignede „den hvide Mand“, og han blev velhavende, byggede Stæder, havde mange gode Landeiendomme, mange Skibe udspændte deres Seil over de smukke Indsøer og Havbugter, hans Børn bleve meget talrige, og han var lykkelig. Men tilsidst fik hans Fader og hans Brødre, som boede paa den anden Side af det store Hav mod Østen, isinde at paalægge ham Skatter og søgte at tvinge ham til at yde dem Understøttelse. Han betragtede dette Forsøg som undertrykkende og i sin Natur beregnet paa at krænke hans Rettigheder, og afbrød derfor al Forbindelse med den gamle Mand og hans graadige Sønner. Saaledes opstod en lang og blodig Krig; men Herren var med ham i den nye Verden, og Armeerne fra den gamle Mands Lande bleve drevne tilbage over Søen.

Det er neppe nødvendigt for mig at sige, at den ovenanførte Lignelse hentyder paa Nordamerikas Befolkning og Krigen mellem Colonierne og Storbritannien.

Mange ædle Fædrelandsvenner toge Deel i denne Frihedskamp, og den Almægtige velsignede dem med megen Viisdom og Kraft. Herren inspirerede Mænd til at forfatte Constitutionen og andre Love, som vare ædle og ophøiede, og som sikkre alle Mennesker den Ret at tilbede Gud efter deres Samvittigheds Bydende. Sikkerlig var ingen Nation nogensinde mere benaadet af den Almægtige end de Forenede Stater. I mange Aar var den blomstrende og lykkelig, og under Constitutionens brede Folder

kunde de Undertrykte fra ethvert Clima finde et Hjem. Men nu, hvor forandret! Foran i denne Afhandling har jeg omtalt dette engang saa herlige Lands nuværende Tilstand.

Omtrent for tredive Aar siden sendte Gud en Engel til Jorden, for at tale med en ung Mand ved Navn Joseph Smith og sige ham, at han var kaldet til at være en Prophet for denne Slægt. Engelen sagde ham ogsaa, at Levningerne af Israel skulde indsamles paa Amerikas Fastland, og at paa det Land skulde Guds Zion oprettes. Han gav ham den Mission, at indsamle Levningen af Israel og berede alle Ting for Christi Komme, og sagde mange Ting, som Rummet ikke tillader mig at omtale her. (For nærmere Underretning om disse Aabenbaringer see „Mærkværdige Syner".)

Herren vedblev at give ham Aabenbaringer fra Tid til anden, og han gik ud og prædikede Evangeliets Fylde, og i nogle faa Aar havde han oprettet Christi Kirke paa Jorden, med dens Apostler, Propheter, Evangelister, Hyrder, Lærere, Gaver og Velsignelser. Tusinder modtoge det Vidnesbyrd, som denne Mand og hans Brødre frembare, og bragtes til at fryde sig i den nye Pagts Velsignelser.

Man skulde have troet, at under et frit Lands Banner, og hvor indtil den Tid alle Mennesker havde nydt fri Religionsøvelse, kunde de have prædiket, døbt og tilbedet i Fred. Men det var ikke saaledes.

Præsterne begyndte at blive rasende ved at see de bedste Faar af deres Hjord vende sig bort fra dem og gaae over til den nye Tro. Først prøvede de paa at udrydde den nye Lære ved Argumenter, men de fandt snart dette at være unyttigt, da den stemte paa det Nøiagtigste overeens med Bibelen, og Børn endogsaa kunde gjøre dem forlegne.

Derpaa antoge de den gamle phariseiske Plan at raabe: „Blendværk, Bedrageri, falske Propheter!" osv. Folket skreg med, og endskjøndt det ikke forstod Grunden, raabte det Bedrageri, fordi dets Ledere raabte Bedrageri. Og snart begyndte et saadant Optrin af Forfølgelse og Mishandling, som Verden ikke har seet siden Jesu og Apostlernes Dage.

Den Kirke, som var saaledes oprettet af den Almægtige ved denne Prophets Medvirken, blev kaldet „Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige."

Overalt har den været ilde omtalt, men Gud har været med den; han har sex Gange udfriet den af Besværligheder, og ud af den syvende vil han ogsaa frie den.

Et Sted blev udseet af Herren, hvor Zions Stad skal bygges. Dette er Jackson County i Missouri; og da det var nødvendigt, at Skriften skulde opfyldes, indsamledes en Deel af de Hellige der, og begyndte at bygge Huse og opdyrke Gaarde, efter at have kjøbt flere Tusinde Tønder Land. En anden Deel samledes til Kirtland i Ohio, hvor de byggede et lille Tempel til deres Gudsdyrkelse; men Forfølgelsen begyndte at rase fra alle Sider, og de Hellige bleve drevne fra deres Hjem i Jackson County af en blodtørstig Pøbel i November Maaned, og nødtes til at søge Ly i Skoven og hos de faa Fremmede, som vilde modtage dem. Snart efter bleve de, som vare i Ohio, paa en lignende Maade drevne fra deres Hjem.

Det er mig umuligt i denne Afhandling at give en Beskrivelse over disse Menneskers Lidelser. De bleve drevne fra Sted til Sted i Missouri, indtil de endelig bo-

satte sig i Caldwell og Davies Countier; men de havde kun opholdt sig her længe nok til at bygge sig beqvemme Huse og opdyrke Gaarde, da Pøbelen atter samlede sig, og, understøttet af en Befaling fra Gouverneuren, drev man de Hellige fra Staten, men ikke førend de havde myrdet mange af Guds Tjenere.

Kirken nedsatte sig derefter i Nauvoo i Illinois. Til dette Sted samlede de Hellige sig i stort Antal og byggede en smuk Stad, hvori de opførte et Tempel og mange andre smukke Bygninger; men det varede ikke længe førend Forfølgelsen atter begyndte, og Pøbelen samledes snart i stor Mængde. Propheten blev arresteret under et falsk Paaskud, og efter at have givet sig under Gouverneurens Beskyttelse, medens han endnu sad i Fængsel, ventende paa at blive forhørt, blev han grusomt myrdet af Pøbelen, og de Hellige bleve atter tvungne til at forlade Huus og Hjem. De flygtede da til selve Toppen af Klippebjergene, og haabede at finde Fred der.

Heri see vi Opfyldelsen af Esaiæ Ord, som lyder saaledes: „O Zion, Du som bringer et godt Budskab, stig op paa et høit Bjerg." (40, 9.)

Og heri sees ligeledes Opfyldelsen af Nebucadnezars Drøm. (Dan. 2, 45.) „Efterdi Du saae, at der blev afhugget af Bjerget en Steen, hvilket ikke skete med Hænder, og knuste Jernet, Kobberet, Leret, Guldet og Sølvet saa haver den store Gud ladet Kongen vide, hvad der skal skee efter dette; og denne Drøm er fast, og Udtydningen derpaa er vis."

Under alle deres Prøvelser og Lidelser (og deres Lidelser have ikke deres Lige i Historiens Aarbøger), forholdt de Forenede Staters Magthavere sig aldeles rolige, saae hvad der gik for sig, og prøvede ikke engang paa at standse de Helliges ryggesløse Forfølgere.

Men saasnart som de igjen vare bosatte og Ørkenen begyndte at blomstre og smile, sendtes Mænd for at opmaale Landet, og Forberedelser gjordes for at tvinge dem til at betale for deres Hjem, eller ogsaa at tage dem fra dem, og det uagtet dette Land kun nogle faa Aar forud betragtedes som aldeles ubrugeligt.

Imidlertid ere de Hellige og have altid været villige til at betale deres Jorder. Men dette var ikke Alt; de Forenede Staters Regjering sendte charakteerløse Mænd til at regjere over os og berøve os vore Rettigheder, som Constitutionen sikkrer alle amerikanske Borgere.

Og endogsaa nu (1857) er en Armee paa Veien til Utah, dette de Helliges fredelige Hjem, i den Hensigt at undertrykke os og berøve os vore Rettigheder. Vi ville aldrig gjøre Oprør mod de Forenede Staters Regjering eller nogen anden; men vi vide, at Tiden er kommen, da Gud vil befrie sit Folk, som boer i hine Bjerge, og vil være Zion naadig.

Jeg skriver dette, for at vise de Hellige, at de gamle Propheters Ord ere deres Opfyldelse nær, og for at Verden kan vide og forstaae, at vi ikke ere uvidende derom.

Herren sagde disse Ord til Propheten Joseph i Begyndelsen af vore Forfølgelser: „Dersom Eders Fjender komme imod Eder, skulle I henvende Eder til Dommeren, og dersom han ikke hører Eder, skulle I bønfalde hos Gouverneuren, og bønhører han Eder ikke, da skulle I bønfalde hos Præsidenten og Congressen, og høre de Eder ikke, da vil jeg komme frem udaf mit Skjul, og i min Grumhed og strenge Vrede vil jeg straffe Nationen." (Pagtens Bog Side 254, 12.)

Alt dette have de Hellige gjort og endogsaa Mere; naar deres Fjender have slaaet dem paa den ene Kind, have de vendt den anden til, og dersom de Forenede Staters Regjering ikke omvender sig og ophører at undertrykke Guds Folk, vil han sikkerlig udføre sin Trusel imod dem.

Jeg vil nu henvise til Jer 30, 16-24. I dette Skriftsted har Propheten klarligen skildret de Tildragelser, som nu finde Sted. Naar vi see de Hellige forsamlede til Ephraims Dale, see vi, at deres Fyrster og Regenter ere udgaaede fra dem selv, de have bygget deres egne Raad- og Domhuse, valgt deres egne Lovgivere, og udnævnt deres egne Statsembedsmænd, med Undtagelse af nogle faa, som de Forenede Staters Regjering har taget sig den Ret at udnævne, men som, i Forbigaaende sagt, ikke ere forblevne længe hos dem.

De Forenede Staters Constitution tilstaaer enhver Stat og hvert Territorium den Rettighed at forfatte deres egne Love og ordne deres egne indre Anliggender, forudsat at de ikke udgive nogen Lov, som staaer i Strid med Constitutionen.

Hvad jeg ønsker, at Folket i disse Lande fuldkommen maa forstaae, er, at det Forsøg, som de politiske Modstandere nu gjøre paa at berøve Mormonerne denne Ret, er netop det, som har foraarsaget den nærværende Udestaaelse mellem dem og den amerikanske Regjering. Naarsomhelst Rettigheden til Selvlovgivning berøves nogen Deel af de Forenede Stater, i det Øieblik er i Virkeligheden Foreningen opløst.

Mange Forsøg ere blevne gjorte paa at tage Gouverneurposten fra Brigham Young, men alle ere slaaede feil, og ville slaae feil af den meget gode Grund, at han er valgt af Folket, og Herren har sagt, at deres Regent skal udgaae fra deres Midte. Jacobs mægtige Guds Arm er over dette Folk, og er han ikke mægtig til at udføre sin Villie blandt Nationerne? Vi ere hans Folk og han er vor Gud, og vore Fjender skulle ikke have Magt til at bringe os i Trældom igjen.

Det Skriftsted, som jeg anførte tidligere i denne Afhandling, og som siger: „Jeg vil lade Dig gaae igjennem under Riset, og jeg vil bringe Dig i Pagtens Baand," er opfyldt.

Den Almægtige har taalt, at vi ere blevne uddrevne og forfulgte af vore Fjender, og have ladet os gaae igjennem under Riset, indtil vi have lært at være ydmyge og have gjort en Pagt med ham, at vi ville tjene ham og holde hans Bud.

Saavidt er da Skriften opfyldt, og Herren vil ogsaa lade det Øvrige blive opfyldt; ja, han vil ogsaa tilveiebringe Zions herlige Forløsning.

Zions Gouverneurs Hjerte er bøit til Herren, og hans Øren ere aabne for at høre de Viisdoms- og evige Livs Ord, som skulle gives de Hellige fra Tid til anden. Kjære Læser! jeg ønsker, at Du skal lægge Mærke til Propheten Jeremiæ Ord i Slutningen af det 30te Capitel: „I de sidste Dage skulle I forstaae det." Vi leve i de sidste Dage, da alt det, som er talt ved Propheterne, maa opfyldes. Jeg vil anføre nogle Bibelsteder, som utrykkeligen hentyde til Zions Forløsning og de Velsignelser, som skulle hvile over Zion, efterat Herren har befriet det fra dets Fjender, og efterat det er bleven opført i Herlighed og Magt paa Jorden. See Es. 43, 1; 49, 25. 26; 51, 3. 4; 59, 19. 20; 60de, 61de, 62de Cap. 65, 9-25; Jer. 31, 11. 12; Sach. 2, 12-15.

Der ere mange Skriftsteder, som bevise denne Sag, men de her anførte ere til-

strækkelige til at overtyde Læseren om, at Propheterne forstode dette, og at mange af de Ord, som de skreve for over to tusinde Aar siden, nu blive opfyldte. Jeg fandt det overflødigt at nedskrive alle disse Spaadomme, thi de kunne læses i Bibelen, og ere saa tydelige, som et Menneskes Pen kan gjøre dem. Og dersom Jordens Beboere ikke kunne forstaae og see deres Mening, saa er det fordi de vandre i Mørket, og fordi de tillukke deres Øine og forhærde deres Hjerter og ikke ville annamme Sandheden.

Lad mig til Slutning sige, at jeg har ikke skrevet Noget, uden hvad jeg veed er Sandhed; og jeg vil i al Kjærlighed opfordre alle Mennesker, som monne læse dette lille Skrift, at omvende sig fra alt Ondt, og lade sig døbe i den Herres Jesu Navn til Syndernes Forladelse, og faae den Hellig-Aands Gave ved Haandspaalæggelse, af Kirkens Ældster; og dersom de gjøre dette i Oprigtighed og Ydmyghed for Gud, ville de forstaae Tidernes Tegn, og berede sig til at taale Herrens Tilkommelse; thi „jeg bevidner i den Herres Jesu Navn, hvis Tjener jeg er, at Gud har udrakt sin Haand for at i dsamle Levningen af Israel paa Amerikas Fastland, og at Tiden er kommen til Zions Grundfæstelse og Forløsning.

Og til de Hellige siger jeg: Opløfter Eders Hoved og fryder Eder, thi Gud har hørt sit Folks Bønner, han har seet deres Ydmyghed, og han vil frelse dem ud af deres Trængeres Hænder; og fra denne Tid af skulle deres Fjender ikke ydermere faae Overhaand over Zion, men sønderbrydes og ødelægges; thi Hærskarernes Herre har talet det, og hans Ord kunne ikke feile.

„Naar Herren haver bygget Zion, da skal han sees i sin Ære, og da skulle Nationerne frygte Herrens Navn, og alle Kongerne paa Jorden hans Ære."

(6te Oplag.)

Redigeret og udgivet af John Van Cott. 1861.
Trykt hos F. E. Bording.